

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **P. K.**, bytem 1. m. 222/4, K., zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem v Litoměřicích, Sovova 709/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **22. 3. 2013, č. j. KUOK 29326/2013, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 6. 11. 2012, č. j. MMPř/142349/2012/JP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil žalobce tím, že dne 4. 7. 2012 v době kolem 16:02 hodin v obci Přerov, místní části Přerov IV – Kozlovice na ulici Grymovská při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, směrem jízdy na Přerov překročil nejvyšší dovolenou rychlost, která byla dopravní značkou B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ stanovena na 40 km/h, kdy mu byla hlídkou Městské policie Přerov naměřena silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL – DOK I rychlost 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost v obci tak žalobce překročil o 22 km/h. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2.700 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění Protokolů č. 11 a 14 a Protokolů č. 1, 4, 6, 7, 12 a 13 k obhajobě obhájcem dle vlastního výběru, jakož v souladu s Listinou základních práv a svobod i právo na dvojinstančnost zřízení. Ve věci jednala osoba, která nebyla zplnomocněna žalobcem k provedení žádných úkonů, jelikož ve spise absentuje originální plná moc, kterou žalobce nikdy neposlal, tedy nedošlo ke zplnomocnění osoby. Žalobce se domlouval na případném zastoupení na základě plné moci se společností FLEET Control, s. r. o., IČ 24149322, Smetanovo nábřeží 327/14, Praha, které zaslal pouze naskenovanou kopii plné moci e-mailem k jeho vnitřní potřebě (evidence). Dále se se společností FLEET Control, s. r. o., dohodl, že smlouva o zastoupení je uzavřena dnem, kdy doručí správnímu orgánu originál plné moci. Jednatel společnosti uvedl, že až tímto dnem je uzavřena s nimi smlouva o zastoupení, a že teprve tímto nastávají právní účinky, neboť zmocnění k zastupování se podle § 33 odst. 1 správního řádu prokazuje písemnou plnou mocí, tedy je zřejmé, že na této musí být originál podpisu. Žalobce si následně zastoupení rozmyslel, kdy nechtěl takto vést obhajobu ve věci samotné, neboť mu přišla nadbytečná. Čekal na provedené důkazy a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s ohledem na množství práce se nezúčastnil ústního jednání. Dále nikdo žalobce nekontaktoval. Žalobce si následně zmocnil svého známého, který nahlédl do spisové dokumentace a zjistil, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí, které bylo doručováno společnosti FLEET Control, s. r. o., Žalobce je toho názoru, že vydané rozhodnutí trpí zásadní vadou, kdy odvolání proti rozhodnutí podala osoba k tomu neoprávněná a rovněž byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, kdy rozhodnutí Magistrátu města Přerova nebylo doručeno žalobci, tedy byl krácen na svém právu se proti tomuto odvolat. Žalobce odkázal na čl. 2 Protokolu č. 7 Úmluvy. Úmluva v daném případě odkazuje na vnitrostátní úpravu. V tomto případě se odkazuje na právo k podání odvolání vůči správnímu orgánu prvního stupně ve smyslu § 81 správního řádu s derogačním účinkem dle § 85 odst. 1 správního řádu. Toto právo žalobce bylo omezeno nepřípustným svévolným jednáním správního orgánu I. stupně i žalovaného. Ničím neomezené správní uvážení orgánu veřejné moci nemůže vykazovat znaky možné svévole veřejné moci. Proto je v samotném principu právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) obsažená mj. zásada legitimního očekávání. Adresátům veřejné správy dává nárok na to, aby správní orgán rozhodl i v jejich případě způsobem předvídatelným na

základě jeho předchozích rozhodnutí ve stejných nebo obdobných věcech. Případně, aby svůj postup a způsob rozhodnutí řádně odůvodnil racionálními argumenty, které obstojí zejména z hlediska základních zásad obsažených v ustanoveních Ústavy a Listiny. Žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 690/01. Bylo zcela namístě, aby žalobce očekával, že pokud podání kopie plné moci nepotvrdí (nedoplní) podáním plné moci s originálem podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu, nemohou nikdy nastat účinky zastoupení. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 2 Afs 83/2010, týkající se definice zneužití práva. Dle žalovaného se v daném případě jedná o ukázkou takového zneužití práva. Společnost FLEET Control, s. r. o., je společností, která na své internetové adrese <http://www.nechcipokutu.cz> nabízí služby, mj. zastupování přestupců v přestupkovém řízení. Její obstrukční chování v jednotlivých případech je žalovanému dobře známo a tento způsob zasílání plné moci patří k jednomu z nich. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že je nezbytné, aby byla plná moc doložena v originále. Plná moc byla odeslána jako součást podání – odporu z datové schránky společnosti FLEET Control, s. r. o., kdy je plná moc jménem žalobce podepsána. Tato skutečnost vyvracela tvrzení žalobce, že sice s uvedenou společností jednal, avšak tuto ke svému zastupování nezmocnil. Navíc tuto skutečnost, tedy že společnost FLEET Control, s. r. o., jménem žalobce jedná, je patrná i z předvolání k ústnímu jednání (list č. 20 spisu) na den 2. 11. 2012, které bylo zasláno jak žalobci, tak výše uvedené společnosti. Tedy v době projednání přestupku před prvostupňovým správním orgánem svoje zastupování společností FLEET Control, s. r. o., žalobce nijak nerozporoval. Lze tedy z jednání žalobce a jeho zmocněnce jednoznačně dovodit, že jejich postup byl zaměřen nikoliv na ochranu práv obviněného, nýbrž s cílem zpochybnit zastoupení žalobce a tím docílit toho, že věc nebude v zákonné lhůtě jednoho roku projednána. Za zmínku též stojí poukázat na skutečnost, že žalobce měl možnost se dostavit k ústnímu jednání a před správním orgánem upřesnit skutečnosti ohledně jeho zastoupení v probíhajícím řízení. Tuto možnost však nevyužil, tudíž lze jeho postup označit za zcela obstrukční. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

[4] V replice žalobce uvedl, že se s výkladem žalovaného nelze ztotožnit, neboť verze reality, kterou předložil žalobce v podané žalobě je zcela logická a věrohodná. Nelze žalobci klást k tíži aktivity společnosti FLEET Control, s. r. o., když tento se rozhodl touto společností nebýt zastupován. V žádném případě nemohl žalobce zneužít právo a žalovaným předložený rozsudek je zcela nepřiléhavý. Žalobce se ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, který uvedl, že dle zásady *lex specialis derogat legi generali* je zákaz zneužití silnější než dovolení dané právem, avšak vyslovení závěru o zneužití práva musí předcházet taková aktivita žalobce, která by byla zřejmým zneužitím práva. Nelze za zneužití práva považovat právní omyl, kdy žalobce žil ve víře, že nezaslal-li originál plné moci, je v řízení nezastoupen, a kde jednal jeho údajný zmocněnec, FLEET Control, s. r. o., též v dobré víře, neboť ten předpokládal, že komunikuje-li s ním správní orgán, musel žalobce doložit originál plné moci. Pokud by žalobce chtěl být touto společností

zastupován, zaslal by plnou moc správnímu orgánu v originálním vyhotovení, a to nejpozději do pěti dnů po dni podání kopie plné moci (§ 37 odst. 4 správního řádu). V žádném případě nelze dle názoru žalobce klást jemu k tíži, že správní orgán akceptoval neplatnou plnou moc, která byla podána elektronicky v rozporu s § 22 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. K námitce žalovaného, že žalobce neuplatňoval námitku proti zaslanému předvolání, žalobce uvedl, že o takovém předvolání neví. Nevylučuje, že nějaký takový dokument mohl v datové schránce otevřít, avšak v žádném případě se s ním fakticky neseznámil, neboť pokud by si přečetl, že je předvolán ke správnímu orgánu, jistě by se k němu dostavil. Žalobce přiložil kopii komunikace mezi ním a společností FLEET Control, s. r. o., ze které jasně vyplývá, že očekával, že pokud plnou moc nezašle v originálním vyhotovení, správní orgán nebude k podání přihlížet. Jak žalobce uvedl v žalobě, z důvodů nepříznivých referencí na společnost FLEET Control, s. r. o., které se následně dozvěděl poté, co svým přátelům pověděl o závěru nechat se touto zastupovat, se rozhodl této zmocnění neudělit.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 22. 3. 2013 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že proti příkazu Magistrátu města Přerova ze dne 23. 8. 2012, doručenému žalobci do datové schránky 7. 9. 2012, žalobce podal odpor prostřednictvím společnosti FLEET Control, s. r. o., který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 18. 9. 2012. K odporu byla přiložena plná moc žalobce pro FLEET Control, s. r. o., ze dne 9. 9. 2012 s podpisem žalobce, to vše v kopii. Následně správní orgán I. stupně zaslal předvolání k ústnímu jednání do datové schránky jak žalobci (doručeno 17. 10. 2012), tak společnosti FLEET Control, s. r. o. (doručeno 17. 10. 2012). Dne 1. 11. 2012 byla správnímu orgánu I. stupně doručena společnosti FLEET Control, s. r. o., omluva zmocněnce z jednání s tím, že zmocněnec byl o dva dny dříve předvolán Magistrátem města České Budějovice k ústnímu projednání přestupku. Protože toto předvolání bylo doručeno dříve, zmocněnec ho upřednostnil. Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně oprávněná úřední osoba Magistrátu města České Budějovice 2. 11. 2012 sdělila oprávněné úřední osobě Magistrátu města Přerova, že se na jednání 2. 11. 2012 na Magistrát města České Budějovice nedostavil ani tamější účastník řízení ani jeho zástupce J. K., jednatel společnosti FLEET Control, s. r. o., a správní orgán neobdržel žádnou omluvu či písemnost vztahující se dané věci a jednání tak bylo uskutečněno v nepřítomnosti uvedených osob.

[7] Rozhodnutí o přestupku bylo doručeno zmocněnci FLEET Control, s. r. o., dne 8. 11. 2012. Zmocněnec proti tomuto rozhodnutí doručil 22. 11. 2012 odvolání, přičemž rozhodnutí o něm bylo doručeno rovněž zmocněnci.

[8] Dne 14. 11. 2013 bylo doručeno žalovanému odvolání proti rozhodnutí ze dne 26. 3. 2013, které podal žalobce s tím, že se o něm dozvěděl 7. 10. 2013 z výpisu z evidenční karty řidiče a žádné rozhodnutí mu nebylo doručeno a neví o něm. Žalobce si zvolil nového zmocněnce Ing. M. J. (plná moc ze dne 3. 11. 2013) a žalovaný dne 1. 11. 2013 žalobci do datové schránky zaslal sdělení o správním řízení, které proběhlo, a o napadeném rozhodnutí, které nabylo právní moci 26. 3. 2013, a proto žalobcovo podání (opětovné odvolání) nemá právní podklad a není možné jej akceptovat. Novému zmocněnci zaslal správní orgán I. stupně k jeho žádosti a doložené plné moci kopii spisového materiálu dne 8. 11. 2013.

[9] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 4. 7. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 26. 3. 2013.

[11] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[12] Klíčovými spornými otázkami v souzené věci jsou nepřípustnost podaného odvolání zmocněncem a aplikace institutu, spočívajícího v zákazu zneužití práva.

[13] Plná moc, udělená žalobcem zmocněnci, byla žalobcem podepsána a tento podpis odpovídá podpisu na plné moci žalobce ze dne 3. 11. 2013 pro správní řízení a řízení před soudem (kopie i na č. I. 76 správního spisu u žádosti o odklad výkonu rozhodnutí). Je zjevné, že plná moc je platná a účinná a žalobcův podpis na ní je pravý. Nadto příkaz v souzené věci byl žalobci doručen sice fikcí, však žalobce na něj reagoval podáním odporu prostřednictvím zmocněnce. Pokud by žalobcův podpis byl nepravý (zfalšovaný), mohl by se žalobce domáhat náhrady škody na zmocněnci. Z celkového jednání žalobce se podává, že plnou moc zmocněnci P. K. udělil a chtěl být zastoupen. V opačném případě by se dozajista o věc zajímal a správní orgány kontaktoval, jak je to běžné u většiny jiných obviněných z přestupku.

[14] Druhou, spojenou otázkou pro závěr o přípustnosti odvolání je otázka správnosti aplikace institutu spočívajícího v zákazu zneužití práva.

[15] Správní orgán je podle zdejšího soudu oprávněn a povinen posuzovat existenci a platnost úkonů, mezi něž patří plná moc, i když jde o soukromoprávní úkony. Jasná a pevná hranice mezi úkony soukromoprávními a veřejnoprávními neexistuje a procesní řády ve veřejném právu odkazují na ustanovení občanského zákoníku o plné moci a používají je. Toto pojetí dosvědčuje i judikatura. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, čj. 7 Afs 130/2009-

200 (všechny zde citované rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz), *k soukromoprávní absolutní neplatnosti úkonů, jež mají být základem daňové povinnosti, jsou všechny orgány veřejné moci povinny přihlídnout z úřední povinnosti v kterékoli fázi řízení*. Soud proto konstatuje, že shledává, shodně s žalovaným, oprávnění správního orgánu posuzovat, zda úkon v řízení (zde zvolení zmocněnce) naplňuje znaky zneužití práva. A právě účinkem konstatování o zneužití práva je shledání tohoto úkonu jako absolutně neplatného (srov. Zdeněk Pulkrábek. *Zákaz zneužití práv v rozporu s jeho účelem*. Eurolex Bohemia, Praha 2007, např. str. 124, 62 - 63).

[16] Pro řádnou aplikaci institutu zneužití práva je podle zdejšího soudu v návaznosti na posledně citovanou literaturu a samotný institut zákazu zneužití práva a jeho obvyklou aplikaci použít objektivní a subjektivní test. To znamená, že pro správné použití institutu zákazu zneužití práva je třeba z řádně zjištěného skutkového stavu logicky vyvodit ze skutkových okolností případu vytvoření uměle vykonstruované situace, která má přinést žalobci užitek a kterou by žalobce jinak nevytvořil (objektivní test) a vyvodit záměr žalobce výhodu získat (subjektivní test, zjišťuje se úmysl), přitom je třeba zahrnout do hodnocení (mimoprávní) standardy chování jako je veřejný zájem (resp. dobré mravy, dobrá víra či obcházení zákona) a objektivní rozpor s nimi (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, čj. 76A 3/2011 – 29 a zejména ze dne 5. 2. 2015, čj. 76 A 26/2013 – 48).

[17] V souzené věci vytvářel žalobce, resp. jeho zmocněnec situace jako především tu, že plná moc nebyla účinně udělena, pokud nebyl její originál doručen správnímu orgánu, což je v rozporu s běžnou praxí orgánů veřejné moci i s chováním žalobce v souzené věci (kdyby plnu moc neudělil, jednal by se správními orgány bez zastoupení); dále překvapivá námitka, že žalobce nebyl zastoupen (jeho chování ve správním řízení tomu vůbec neodpovídalo – po obdržení příkazu fikcí podal odpor prostřednictvím zmocněnce a o řízení se už jinak nijak nezajímal); navíc tato námitka byla vznesena až v odvolání podaném žalobcem, když jeho chování do té doby odpovídalo tomu, že byl zastoupen. Pochybnosti vzbuzuje i tvrzení žalobce v jím opožděně podaném odvolání, že se o rozhodnutí o přestupku dozvěděl až nahlédnutím do registru řidičů, přičemž proti příkazu doručenému fikcí podal prostřednictvím zmocněnce odpor. Ve svém souhrnu všechna tato jednání a všechny události vytvářejí ucelený komplex procesní obstrukční taktiky, které je četným správním orgánům či správním (a nejen správním, ale i např. trestním) soudům známá a svědčí o účelovém, obstrukčním chování advokáta žalobce a jeho zmocněnce ve správním řízení. Mimo výše a ve správním spise v souzené věci jmenované spisové značky či čísla jednacích věcí projednávaných správními orgány a soudy, které se týkaly zmocněnce žalobce a jeho zástupce v soudním řízení správním, jde např. o věci sp. zn. 72 A 29/2014, sp. zn. 72 A 2/2014 (projednávané u zdejšího soudu) a celá řada mnohých dalších u zdejšího soudu i v rámci celé České republiky. Objektivní test tak byl podle soudu jednoznačně naplněn.

[18] Subjektivní test pak spočívá ve zjištění úmyslu, záměru žalobce získat výhodu, kterou by jinak žalobce nezískal. Jednání zmocněnců je přitom třeba přičítat zastoupenému. Záměrem žalobce v prodlužování řízení o přestupku je dosáhnout

svého nepotrestání, tj. uplynutí doby jednoho roku od spáchání přestupku bez toho, aby byl obviněný z přestupku uznán vinným, a to tak, že podle judikatury rozhodnutí o přestupku nabude v této lhůtě (podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích) právní moci. Součástí obvyklé taktiky zástupců žalobce, která vede k prodlužování přestupkového řízení, jsou obstrukce při doručování, projednávání přestupku, při dokazování. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 9 As 162/2014 – 31, jde o procesní strategii, která je předem připravená a již je advokát zastupující žalobce i zmocněnec žalobce ve správním řízení dobře znám správním úřadům i soudům v rámci celé ČR. Výhodou, které úspěšným uplatněním takové taktiky žalobce získá, je nejen nepotrestání formou pokuty, ale i to, že mu nebudou zapsány body do evidence řidičů, což souvisí v budoucnu s dosažením počtu 12 bodů a následným odnětím řidičského oprávnění.

[19] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 - 81, jde u zneužití práva o institut, který je nutno používat výjimečně. Soud souhlasí s tím, že při shledání zneužití práva správním orgánem či soudem jde o velmi významný zásah do práv jednotlivce. A právě souzená věc výjimečná je a do značné míry modelová, velice se podobající věci, kterou rozhodl pod čj. 9 As 162/2014 – 31 Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem, na který pro stručnost zdejší soud odkazuje. Nadto v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud deklaruje v prvně citovaném rozsudku i právo státu na spravedlivý proces, s čímž se zdejší soud v souzené věci ztotožňuje.

[20] Soud se ztotožňuje i s úvahou žalovaného, že zvolení zástupce žalobcem bylo platné a účinné. S takovou úvahou soud souhlasí potud, pokud je prokázáno a v rozhodnutí odůvodněno, proč zmocněnec mohl svou funkci vykonávat, ovšem taková úvaha musí být vždy spojena s aplikací institutu zneužití práva či jinou obdobnou úvahou, jako je ta o obcházení zákona ap. Použití dobrých mravů není ve správním právu zakotveno v zákoně ani se spojením dobrých mravů a správního práva příliš nezabývá judikatura, avšak je nutno konstatovat jednak to, že v některých doktrínách je neurčitý právní pojem „dobré mravy“ spojen právě s institutem zneužití práva. A již podle letitého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (Boh. adm. 4488) *„veřejný pokoj a řád znamená jednak souhrn právních norem a norem etických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám odpovídající“* (srov. citaci v učebnici prof. Jiřího Hoetzela: *Československé správní právo*. 2. přepracované vydání. Praha 1937, s. 21). V souzené věci je aplikace zákazu zneužití práva spojena i s uplatněním veřejného zájmu tak, jak byl definován v citovaném rozhodnutí. Žalobce nemůže podle toho, jak je to pro něj právě výhodné posuzovat platnost jím udělené plné moci, pokud to k tomu není ospravedlnitelný důvod – namítaný právní omyl v souzené věci nebyl prokázán a nic mu nenasvědčuje. Proto podle soudu šlo o zjevné zneužití práva, které je právem nedovolené. Pramenem práva nejsou pouze právní předpisy, ale také právní principy. Při základních právních znalostech toto musí či by mělo být známo i zástupci žalobce v soudním řízení správním jakožto advokátu, který z titulu své profese tyto znalosti mít má.

[21] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány obou stupňů posoudily spornou právní otázku v souladu s právem, včetně právních principů a vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[22] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

[23] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[24] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 28. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně